

JINDŘICH
MALŠÍNSKÝ

KOHO
V NOCI
NEPOTKÁTE

JINDŘICH MALŠÍNSKÝ

KOHO
V NOCI
NEPOTKÁTE

2015

ŽAR

Veškerá práva vyhrazena.
Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena
bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Text © Jindřich Malšínský, 2015

Sazba a obálka: Dušan Žárský
Vydání první v elektronické verzi
Vydal Dušan Žárský – ŽÁR, www.zar.cz
v listopadu 2015

ISBN 978-80-86725-70-3

VĚNUJI ÚSPĚŠNÉMU JIHOČESKÉMU PODNIKATELI
LUBOMÍRU SOKOLÍKOVI & synové.

NEPOTKÁTE JE V NOCI
NEPOTKÁTE JE ANI VE DNE
A PŘECE ŽILI, ŽIJÍ A BUDOU ŽÍT
S NÁMI, VEDLE NÁS
JENOM SE JINAK JMENUJÍ

POVÍDKY
Z RUKÁVU

Ó ŽENY, ŽENY

*Bůh stvořil muže, a pak si řekl,
že to dokáže znovu a lépe a stvořil Evu.*

Adela Rogers

Stvořitel si po pěti dnech otřel z čela pot, dal na zem plenu a sedl si do příjemného chládku jabloně s krásnými granátovými jablky. Pochválil se za všechno, co za těch několik dnů stihl udělat a zdříml si. Probudil ho až křik Adama, který se snažil napodobit hlasy některých zvířat, která pobíhala kolem a cenila ostré špičáky.

„Adame, neprovokuj je, sedni si někde na zadek a nezlob,“ napomenul ho vlídně pán Bůh. Po chvíli vstal, protáhl se, podíval se na Adama, zakroutil nevěřičně hlavou a jal se tvořit Evu. Když byl s prací téměř u konce, poodstoupil, dlouho se na svůj výtvar díval a šel si dát panáka. Znova přistoupil k započatému dílu, tu něco ubral, tam zase přidal, ale pořád se mu něco nelíbilo.

„Pane Bože, nechci ti radit, ale měl bys na hrudi mé budoucí partnerky přidat a čím víc tím líp,“ radil stvořiteli Adam.

„Víš co, Adame, trhni si nohou. Jak se na tebe dívám, tak vím, na co myslíš, nestydo jeden! Vezmi si kosu a jdi posekat rajskou zahradu,“ a vykázal ho ze své blízkosti.

„Možná je na tom něco pravdy. Chlapec není hloupý, konec konců je to moje dílo. Mohl jsem si s ním dát víc práce, ale chtěl jsem to mít za sebou. Práce kvapná, málo platná. Teď si dám na Evě víc záležet.“

A pán Bůh opravoval, uštipoval a přidával, hladil a uhla-
zoval a výtvor se mu začínal líbit.

„Pojď sem, synu,“ zavolal na Adama. „Co tomu říkáš teď?“

„Pane Bože, nechci ti lichotit, ale vypadá velice sexy. Můžeš být spokojený.“

„Taky si myslím. A kdyby se přece jen vloudila chybička, jistě se někdy najde někdo, kdo ji opraví. Podle módy někde ubere, někde přidá, zkrátka v mém započatém díle bude pokračovat. A já se na to shůry s úsměvem budu dívat a litovat, že tu práci nedělám já.“

Evičko, posílám ti tu nejkrásnější květinu z rajske zahrady.“

DŽONY A SUNFLOWER

Džonovi je osmnáct, Emma Nancy Röschl, řečená Sunny je o rok mladší.

„Vole, tak ty si v tom? To mi nepovídej. To si nemohla dávat pozor?“

„Já? Hráblo ti nebo co? Snad ty si měl dávat pozor. To bylo furt neboj se, neboj se a teď to máš.“

„Brala sis ty ženský prášky?“

„Brala, ale zrovna sem zapomněla. Copak sem si mohla myslet, že hned ... tó ?“

„Co, tó?“

„No, že to vemeš tak hopem. Mohli sme se jenom, tó...“

„Co, tó?“

„No, však víš. Jenom líbat a tó,... jenom osahávat.“

„Hele, řeklas to mámě?“

„Nó, řekla.“

„A co vona?“

„Vona řekla, že seš debil a já kráva.“

„A co dál?“

„Co co dál? Už nic, jen pořád nadávala.“

„Sunny, ty vole, co budeme dělat?“

„Já nevím, Džony, asi pudu na ... tó. No na přerušení.“

„To je nápad. Já věděl, že si hlavička. Seš ještě pod čarou tak nou problem. Jenom tam neříkej, že sem ti to udělal já. Měl bych z toho doma průser.“

„A co jim tam mám jako říct?“

„No, řekni, že ti to udělal nějakej cvok, že furt na tě naléhal a když si jako nechtěla, tak tě jako znásilnil. Dáš si čouda?“

„A víš, že jó, když jsme to tak dobře vymysleli.“

* * *

„Čau lásco!“ Zaskřehotal Džony přeskakujícím hlasem melodii jen málo podobnou někdejšímu hitu.

„Čau Honzíku!“

„Džony, dycinky Džony, už od doby, kdy jsem rozumu nabral.“

„No, vidíš a já bláhová sem si myslela, že si ještě rozumu nepobral a tak že si pořád Jeník. Řekl bys mi laskavě, co máš v úmyslu?“

„Jak na tě hledím, tak vidím, že bych moh s tebou jako chodit.“

„Tak to hledíš špatně. Ono to snad taky trochu záleží na mně.“

„No, tak já ti to řeknu jinak a na rovinu. Kerá holka se líbí mně, tak tý se líbím zase já a na to můžeš vzít třeba jed.“

„A nejsi tak trochu domýšlivěj?“

„No nic, popojedeme. Nešla by sis večer se mnou hejbnout hýžděma?“ (Krucí, to se sám sobě obdivuju, kde jsem přišel na ten výraz.)

„A víš, že nešla. Sotva ti otrnulo se Sunny, tak jedeš po mně.“

„Jak se Sunny? Tak tomu jako nerozumím.“

„Slyšela jsem, žes ji otěhotněl.“

„Prosím tě, kdes na to jako přišla. Kecy, kecy a jenom kecy. Snad bys nedala na řeči nějakých pitomců.“

„No, já nevím, na každým šprochu je pravdy trochu.“

„Seš nějaká bledá a jak na tebe koukám, tak nemáš zrovna nejlepší náladu. Chybí ti to... no ta euforie. Já ti poradím, co tě vzpamatuje. Koupil jsem od kámoše trávu, ta není tak drahá jako bahno a má to skoro stejný účinky.“

„Tak to jsi uhod.“

„No, já tě nutit nebudu, ale koukám, že bys potřebovala pořádnýho chlapa jako sůl.“

„Nech si ty blbý řeči pro někoho jinýho. A já jak na tě koukám, tak smrdíš korunou, potem a pivem.“

„Tak to jsem jako neslyšel.“

„Podívej, Jeníku, ty se celý dny flákáš, spíš do deseti, chodíš si klíč'o píd' o pro podporu a já od samýho rána jsem na nohou za pultem, musím se usmívat na lidi, i když mi třeba do smíchu není, a tak se laskavě obrať na jinou světovou stranu. Hodně úspěchu a baj, baj..., Džony.“

* * *

„Čau krásko!“

„Kam kráčíš, nebo jak my více méně inteligenti říkáme, kady tě tvé spanilé nožky nesou?“

„Jen tak, bloumám ulicema a nemám do čeho píchnout. Za chvíli musím na pracák a pak pro nějaký many.“

„To máme stejnou cestu. Tak ty nemáš do čeho píchnout, tak to já zase nemám s pícháním problém. Stačí říct a jde se na to.“

„Nech si ty blbý řeči. Já jsem slyšela, jak jsi dopad s tím tvým pícháním se Sunny.“

„Podívej, Keit, tak to co říkáš, se mě vůbec netýká.“

„Jak jsem slyšela, tak prodávám, nic víc a nic míň.“

„Lidi toho nakecaj, protože nemaj nic kloudnýho na práci. Ještě máme čas, můžeme si jít někam zahulit a drobet se přitisknout, co ty na to?“

„Heleď, dej ty svoje špinavý pracky pryč nebo ti je urazím.“

„Tak takovýhle řeči nemám rád!“

„Já taky ne, tak se měj Džony. Támhle na rohu na mě čeká Franky. Tak mu rači uхни z cesty, nebo to s tebou špatně dopadne.“

* * *

„Čau Peggy! Tebe už sem neviděl, ale za to sem slyšel, žes byla na přerušení.“

„Byla, nebyla, to je snad moje věc, né?“

„Nó, dyť nemusí bejt hned tak zle. Dáš si džointa?“

„No... a víš, že bych si dala. Nemáš něco lepšího?“

„Kde bych na to vzal. My, chudý, co sme na podpoře, tak máme jen na to konopí. Víš vůbec, co stojí takovej herák nebo to el-es-dé? To bych musel krást.“

„A nekradeš? Tak to jsi pěkně pozadu.“

„Zatím ne, prozatím mně stačí, co si vydělám na podpoře, nějaký ty drobný mi podstrčí máma, aby tatík nevěděl,

ale nevím, nevím, všechno přitvrdilo a některý za to chtěj nekřesťanský prachy. Nepudem si hejbnout zadkem?“ (Škoda, že jsem na to krásný cizí slovo zapomněl, to by určitě zabodovalo.)

„S tebou rozhodně ne, to bych mohla leda přijít k úrazu jako Sunny.“

„Snad bys tomu nevěřila. Dyt' mě přece znáš, ne?“

„No právě, proto! Tak na to rychle zapomeň! Slyšel si o Mary?“

„To je ta tlustá, co si píchala a měla bohatýho taťuldu? Tak povídej, sem jedno velký ucho.“

„Tak ta si píchla toho nějak víc a svalila se přímo k zemi jako podťatá a museli ji odvézt.“

„Pitomá! Normální člověk, jako třeba ty nebo já, tak ví, kdy má dost a kdy má přestat.“

„Jeden ví, druhý ne, tak já už si radši nedám. Čau, musím už jít, mám za chvíli schůzku s takovým džentlmenem v saku a kravátce a vypadá, že má prachy a ne děravou kapsu jako ty.“

* * *

„Podívej se kolik je už hodin. Kdes byl tak dlouho, máma už měla o tebe strach.“

„Kde sem byl, v knihovně, taťuldo.“

„Dělej si prču z někoho jinýho a neříkej mi taťuldo. Měl by sis konečně najít nějakou práci, přece se nebudeš pořád takhle flákat, chodit na pracák a žít z podpory. Tak tohle za našich mladejch let nebejvalo. To jsme museli i o sobotách chodit do práce a přispívat mámě na stravu.“

„Kde žiješ, tatíku? Dneska je jiná doba, jiný myšlení, sme jiná generace. Nežijeme tak, jako vy před sto lety.“

„Jiná generace! Já tomu říkám, že jste povaleči, lemplové, nemakačenkové a nefachčenkové. Prostě se vám nechce dělat.“

„Tatínku, vy ste do práce museli chodit, i když ste se tam často nepřetřhli, dnes v jednadvacátém století práce není a tak nezbývá nic jiného, než ty sociální dávky. Na tom my dva nic nezměníme.“

„Měl by ses víc snažit.“

„Ale já se snažím, zejtra po ránu jdu na úřad a prej po nějakéj čas budeme muset uklízet ulice nebo co.“

„Uklízet ulice? Seš vyučeněj, máš řemeslo a říká se, že řemeslo má zlatý dno.“

„To se možná říkalo za vás, ale dnes je jiná doba. Pořádný řemeslo tě neuživí.“

„Máš nějak moc řečí, cos přišel z tý knihovny. Jdu spát, ráno musím vstávat do práce. Tak dobrou.“

„Brou a ať se ti zdají krásný sny.“

* * *

„Jak se jmenujete?“

„Džony, totiž Jan Röschl.“

„Tak, pane Röschl, vy už jste nějak dlouho bez práce, pořád to, co vám nabízíme odmítáte, s vámi to je opravdu těžký. Kde má na to stát brát peníze, je celosvětová hospodářská krize...“

„Tak to já vám neporadím, já sem si to nevymyslel. Já bych rád pracoval, ale že pro mě práce není, tak za to oprav-

du, ale opravdu nemůžu. Prostě je velká nezaměstnanost a z toho důvodu jsou i nezaměstnaní.“

„Máme tady dnes pro vás práci na nádraží dělat posunovače.“

„S tím mi dejte pokoj, ještě aby mě přejela lokomotiva!“

„A pak je tady ještě místo lešenáře.“

„Tak s tím nechci mít nic společného. Ve výškách se mi točí hlava, spadnu z lešení a vy to budete mít na svědomí.“

„A co takhle dělat přidavače u zedníků na stavbě nákupního střediska?“

„Vy si ze mě děláte dneska vyloženě prču. Dyt' se na mě podívejte. Můžu s touhle vyzáblou postavou vozit cihly? To bych do tejdne byl úplně voddělanej, musel bych na nemocenskou a bylo by to prašť jako uhod'.“

„A co takhle...?“

OSOBA SAMOSTATNĚ VÝDĚLEČNĚ ČINNÁ

Seděla u barového pultu a střídavě popíjela, co jí kdo poručil. O tanečníky neměla nouzi, byla jednička se vším, co k holkám jejího věku patří.

„Let’s dance, darling.“ Otočila se a v tu chvíli ji dlouhovlasý mladík s děravými džínami vlekl na parket mezi svíjející se teenagery.

„Nebyla bys proti, si takhle trochu spolu zašpásovat?“ A ona proti tomu nebyla. Už měla trochu v hlavě, kluk se jí líbil, dokonce mluvil anglicky a tak proč ne. Byla toho názoru, že práce ničí tělo a pracák je dobrý vynález jednadvacátého století. Přes den se flákala, večery trávila na diskotékách, často „špásovala“ se slovy, že perník pro duši a sex pro tělo neuškodí.

V necelých sedmnácti byla v tom, a když si to uvědomila, bylo už pozdě. Porodila kluka, jehož domovem se stal kojenecký ústav a posléze děčák. V rodném listě otec neuveden. Adeptů bylo více, ale DNA všechny budoucí tatínky vyloučilo. Za „Angličanem“ jako by se zem slehla.

Chlapec nebyl hloupý ani chytrý, byl vyčůraný jako hasičská stříkačka. Přemýšlel, jak a z čeho by měl užitek. V patnácti prodával na diskotékách drcený a úhledně zaba-

lený aspirin starším kamarádům, jako „perník“. Dal dobrou cenu a o zákazníky neměl nouzi. Už tehdy věděl, že všeho moc škodí a kdy přestat. Říkával, že tyhle ručičky nikdy pracovat nebudou a o to víc přemýšlel. Začal se učit klempířem, ale těsně před závěrečnými zkouškami to vzdal. Opustil internát a začal bydlet na půdě u kamaráda. Společně dumali, jak se dostat k větším penězům a u piva, tam prý jim to lepší myslí, to také vymysleli. Nadarmo se neříká, že řemeslo má zlaté dno. A tak v montérkách v převlečení za instalatéry, s brašnou plnou náradí, navštěvovali rodinu za rodinou s tím, že jednou za pět let místní podnik vodovody a kanalizace provádí kontrolu vodovodního zařízení. Předali předem připravený účet, potvrdili přijatou částku 150 Kč svými podpisy s tím, že do měsíce přijdou vyměnit vodoměry. Nechceme to dělat najednou, v některch domácnostech je částka pětiset korun přece dost vidět. Účtenku si dobře založte a za měsíc nashle.

A do měsíce přišli znova. Rozmontovali vodoměr a majiteli bytu řekli, že výměnu nebudou provádět, vyměnili pouze těsnění. Bylo by zbytečné platit 350 Kč, takhle to bude stát pouze 95 Kč a spokojenost byla na obou stranách. Malá ryba taky ryba, větší by byla lepší. Usoudili, že „řemeslníci“ to nemají lehké, televize to pořád rozmazává, lidé už jsou opatrnější a že by měli nějaký čas relaxovat. V hospodě U červený sedmy si pod heslem s fernetem konec se psím životem, vymysleli oddechovou miniakci. Ve větších městech navštěvovali dům od domu, byt od bytu, se zapečetěnou kasičkou. V bílé košili, s moderní vázankou a perfektním sáčkem se představili a požádali o jakoukoliv částku, třeba jen desetikorunu, na pomoc chlapci, kterému

odcizili invalidní křeslo. Jistě jste to viděli včera v televizi. Mnozí viděli, jiní ne, ale každý přispěl a nejen desetikorunkou.

Když oddechová akce skončila, chystali další, na kterou se pečlivě připravovali. Nic nemůžeme nechat náhodě, to by taky mohlo s námi špatně dopadnout. Kámoš přišel na geniální nápad. V supermarketu dali do vozíku bednu láhvové desítky a plné láhve vraceli do automatu. Stiskli knoflík, vyjel papírek, co láhev to tři koruny a hurá do další velkoprodejny. Geniální nápad to sice byl, ale efekt nestál za řeč.

Chtělo by to něco velkého, velkolepého, prostě maxiakci. A ta na sebe nedala dlouho čekat. V denním tisku si v prodeji nemovitostí vytipovali stavební parcelu na atraktivním místě, vyhotovili potřebné doklady, opatřili falešnými razítky a vyinkasovali částku, o které se mohlo obyčejnému smrtelníkovi jenom zdát. Také jim se zdálo, že by mohli zbytek života nebo alespoň jeho část prožít nicneděláním u moře. Naštěstí nový majitel parcely včas zjistil, že jde o podvod a pak to šlo ráz na ráz. Na policii popsal podrobně povedené prodejce, zejména netypická výška jednoho z nich kolem dvou metrů, byla indicií ke zjištění pachatele. A tak za nedlouho spadla klec a to na hezky dlouho.

Kdo se díváš z vysoka, dávej pozor abys nedostal závrať. Nemuselo by to s tebou dobře dopadnout.

V ROZVINUTÉ PRVOBYTNĚ POSPOLNÉ SPOLEČNOSTI

Já nevím po kom ten kluk je, hořekuje nešťastná matka nad rozlitym mlíkem. Na co sáhne, to zkazí, čeho se dotkne, to rozbije, na co se podívá, to je předem ztracený. Nic mu nejde od ruky, všechno mu dlouho trvá, do všeho ho musím strkat. Jen, aby se aspoň něčím vyučil. Když na to přijde řeč, tak se otec ohrazuje, že po něm není, ani po někom z jeho rodu, to že musel zdědit po někom její strany. „To snad nemyslíš vážně? Můj táta postavil barák, máma byla jako vítr, všechno jí šlo samo od ruky, byla šikovnější než tři ženský.“

„Tak o tom nepochybuj, jako vždy máš pravdu. Ten vítr byl vlastně orkán, nad čím se přehnal, to zničil, všechno od ní utíkalo a ty tři ženský? Jedna byla slepá, druhá hluchá a ta třetí chromá, hehehe.“

„Ty cyniku, tobě asi hráblo. To ta tvoje máma byla, s prominutím, takový nemehlo, proto to tak dobře víš.“

„Tak takový řeči nerad slyším. Na moji mámu mi nešahěj, to bych byl zlej.“

„No, ne tak zhurta, vždyť jsem řekla s prominutím.“

„Tak to je něco jinýho. Už jsem si myslel, že to myslíš vážně. Copak bude k večeři?“

„Hrníček od peří.“

„Pro Kristovy drahý muka! Zase kulajda!“

„Kulajda je zdravá, zdravější než si myslíš. Zejména pro lidi, co mají cukrovku.“

„Mámo, po dobrým ti říkám, abys nechala moji cukrovku na pokoji.“

„Všechna čest stranou, my si nemusíme nic namlouvat. Taky bys nemusel jíst tolik mastnýho. Ty vlastně, řekněme si to narovinu, vlastně nejíš, ty přímo žereš a pak se divíš, že máš tu cukrovku. Ty umíš tu ledničku vybítit!“

„Dyk si na to taky vydělám!“

„Vydělám nevydělám, stejně všechno prožereme. Jiný cestujou do toho... no, jak jak se to říká, tam jak utek ten jeden a ten druhý taky.“

„Do JARu, myslíš.“

„Nedělej si srandu, náhodou Jar je drahej, ale ze všech těch vodiček nejlepší.“

Zatímco se takhle dnes, zítra a pozítří hádali, malej rostl, aniž by tomu věnovali větší pozornost. Mluvil jako táta s mámou, navíc věty prokládal nic neříkajícími slovíčky: tedy, jako, jo, vole, chápeš, byly častou ozdobou jeho projevu. Vole, říkal tátovi i mámě, bylo to oslovení jako každé jiné.

„Ty vole, tak ty tedy myslíš, že bych tam jako měl zajít hned, jó?“ zeptal se zdvořile mámy, když mu připomněla, aby si zašel k holiči, že už pro ty vlasy pomalu nebude vidět.

Ve škole seděl v poslední lavici, to co se tam říkalo ho moc, vlastně vůbec nezajímalo. V žákovské knížce se objevovaly poznámky, že na záchodě kouří, že chodí do školy

pravidelně nepravidelně, že osahává spolužačky, že by se měl umýt za ušima a podobně. A tak není divu, že vyšel ze sedmičky a při rozhodování, kam s ním, byl problém. Při pohovoru s mámou výchovná poradkyně navrhla učební obor zedník, tesař nebo pokrývač. Protože nesnášel výšky, tak šel na zedníka.

Na učilišti, aby nevypadal, s prominutím, jako blbec, tak začal machrovat. Často jim vyprávěl příběhy, kdy byl hlavním hrdinou, jak se dokázal jako leckomu postavit, říct jako něco tvrdýho, kdy a kolik toho vypil, kolik měl holek a tady jeho obrazotvornost neznala mezí.

Zedničení se mu vcelku líbilo. Často si ho cizinci na stavbě pletli se sochou, teprve když si chtěl zapálit další cigáro, pravil dole stojící John manželce: „Look up, to není socha, pohnulo se to!“

Jeho jedinou zábavou byla návštěva pohostinství. Po pěti pivech se rozloučil s kamarády slovy: „Je to na pytel, jak pravil velitel.“ Chybějících deset korun si vypůjčil a spokojený s tím, jak hezky a zdravě strávil dnešní den, se odebral domů.

„Kdes byl zas tak dlouho. Já už sem spala a ty si mě probudil. To musíš dělat takovej rámus?“

„Kde bych jako byl? Na přednášce o civilizačních nemocech.“

Příležitostná setkání s děvčaty začínal s cigaretou slovy: „Hele, nádhero, nechtěla bys se mnou chodit? Já jsem dobrej, moc dobrej.“ Ale žádná s ním chodit nechtěla. I mezi hloupými platil za toho hloupějšího. Až jednou narazil na tu správnou buchtu, která nebyla proti. Všechny její předcházející vztahy nedopadly dobře. Zdůvodňovala to tím, že

chlapům jde jen o jedno a podle rodičů má na to slušné děvče času dost. Těsně po Velikonocích se navzdory poučení rodičů nastěhovala ke svému kámošovi. Večer zašli s kamarády do hospody, a tam se na oslavu společně ztrískali, jak zákon káže. Po půlnoci je vyhodili a vrávoravým krokem a po dlouhém hledání maringotku přece jen našli. Tam ještě chvíli ječeli, vzdychali a tím rušili ostatní spulnocležníky.

Říkával o sobě, že je zedník, ale rozhodně toto řemeslo mu k srdci nepřirosto. Kamarádi se přitom usmívali, protože věděli své. To, co by postavil, by dlouhého trvání nemělo. Vozil v kolečku písek, cement, cihly, obsluhoval výtah a někdy mu svěřili i míchačku. Buchta o sezóně vysazovala v lese stromky a společně vydělané koruny propili a projedli. Někdy, zatímco chlapi byli v hospodě, si udělali v maringotce mejdan ve dvou. Koupili si „múnky“ a levné krabicové víno, milovali se a to jim ke štěstí stačilo. Televizi nepotřebovali, noviny nečetli, politika je nezajímala a kámoši o nich říkali, že žijí v rozvinuté prvobytně pospolné společnosti.

NEKOUKEJ JAK Z VAJEC, NÁNO

Dáša Hönigová žila se svými rodiči jako jedináček v satelitním městečku nedaleko okresního města. Rodiče se v ní viděli a bylo opravdu na co koukat. Do osmiletého gymnázia jezdila autobusem, ale hned po získání řidičáku ho vyměnila za Mercedes svého otce. Ve městě se seznámila s Dušanem, fotografem okresních novin, a ten ji navrhl nafotit lehce erotické fotky. Vlastně ji ani nemusel moc přemlouvat. Domluvili si termín a lehce zakrytá postava průhledným závojem skutečně vzbuzovala u mužů erotické představy. Dušan poslal fotku do časopisu pro pány, kde ji bez váhání zveřejnili. Od té chvíle se Dáša stala středem obdivu u mužů a závistí u spolužaček. Během měsíce dostala pozvánku na okresní soutěž krásy. Pokud ještě některá z dřívějších kamarádek nepukla vzteky, tak za nedlouho určitě. To, když se v novinách dočetly, že slečna Dagmar Sarah Hönig v soutěži zvítězila a postupuje do krajského kola.

Soustředěním krásných slečen, adeptek na titul Miss, začala tvrdá práce. Chceš být misskou, tak makej! Nic není zadarmo. Holky, budete se potit jak vandrák v červenci a komu se to nelíbí, ať odkráčí středem. Holkám se to nelíbilo, ale neodkráčely. Podívej se, náno, jak chodíš! Narov-

nej se, nehrb se, nevystřkuj břicho, vystřč prsa, nemáš se přece za co stydět, klátit se můžeš, ale ne zas tolik. Makej a znovu makej! Nejhorší bylo makat celý den na jehlách, to nohy bolely, večer i hlava a na zábavu ani pomyslení. Šups do pelíšku a ráno znovu. Jak to dáváš ty nohy, pro Kristovy rány! Tady nejdeš na rande, ale jsi na molu, všichni se na tebe dívají a chtějí něco vidět. Ženský se dívají na šaty, ale chlapi čumí na tebe! Už jsem to říkal několikrát, při chůzi noha těsně před nohu, stopy jsou v jedné čáře. Bože můj, rukama klátíš jako vojáci na přehlídce. Jednu ruku si dej v bok, mírně se pohupuj v bocích, nepřehánějte to, a nekoukej jako z vajec. Úsměv, milé slečny, úsměv na líci, úsměv a pohled modelky dělá divy. Nesmí být vyzývavý, tím úsměvem jako bys říkala „líbím se ti, jen se dívej,“ ale nic víc. Potom se začalo zkoušet na jevišti s režisérem, choreografem, návrhářkou a výtvarníkem. Tady už budoucí missky neoslovovali náno pitomá, ale milé slečny, dámy a podobně. Milé slečny a vážené dámy ať se snažily, jak nejlépe uměly, bylo všechno špatně a opakovalo se do nekonečna. Konečně přišel den „D“, dopoledne poslední připomínky, odpoledne generálka, vizážisti zkrášlovali dívky k nepoznání a konečně vyvrcholení – galavečer. Sál byl doslova natřískán, dokonce se musely přinášet židle z jiných místností, polohlasité rozhovory se spojovaly v jakýsi ne-definovatelný šum, v šatnách nervozita, popocházení z místa na místo, nekonečné čekání. Konečně mírný potlesk pro přicházející šňůru porotců. Je pravda, že některý z mužů žoviálně zamával publiku, jinak to byla přehlídka módy, účesů, odhalených dekoltů, strojených úsměvů a vznešenosti. Postarší moderátor pronesl několik slov na uvítanou,

připomněl sponzory, pod jejichž záštitou se přehlídka krásy konala a představil porotu a jednotlivé adeptky s jejich tělesnými mírami. Každá z nich udělala několik naučených kroků s mírnými pohyby kýčlí, s rukou v bok se zhoupla v kolenou, hodila naučený úsměv a kývla hlavou. Dagmar se dařilo v první polovině, ale zádrhel nastal, když měla děvčata prokázat ve volné disciplíně své vlastní iniciativy. Mohla zahrát na piáno „Pro Elišku“ nebo zazpívat, ale nebyla si pevná v kramflíčích a tak se rozhodla pro tanec. Přizvala si kamaráda a spolu předvedli jakýsi moderní tanec, spíše trochu vylepšené disko. Ztrapnila se při zkoušce jazykových znalostí, kdy na otázku moderátora „Where would you spend, for example, your honeymoon?“ opáčila německy „bitte?“, protože napoprvé neporozuměla. Korunu tomu dala, když na otázku, co je těžší „kilo železa, nebo kilo peří“ odpověděla hbitě kilo železa. Hned se opravila, ale vyřčené slovo zpět nevezmeš. Promenáda v plavkách, kde zabodovala, už nic nezachránila. Po předání korunek, květin, dárků a poukázek se dívky jakoby přejícně políbily na líce, v duchu a později i v užším kruhu poražených pomluvily kdekoho a zejména postupující. Sarah se rozloučila slovy „co mě nezabije, to mě posílí“ a s rodiči pozdě v noci odjela do městečka s paneláky naležeto.. Vrátila se do třídy bez slavobrány, udělala obstojně maturitu a v sladkém nicnedělání přemýšlela co dál. Příležitost na sebe nedala dlouho čekat. Bez váhání přijala nabídku jedné firmy předvádět spodní prádlo, časem postoupila do Prahy, našla si přítele fotbalistu, a když jim láska vyprchala, našla si dalšího a dalšího...

KOHO V NOCI
NEPOTKÁTE

ADRENALIN

Zeptal jsem se stejně starého kamaráda, jestli ví, co je to adrenalin.

„Adrenalin? Tak to nevím. To bude zase nějaká tvoje ptákovina,“ zněla odpověď.

„Adrenalin je hormon nadlevinek.“

„A to se mám kvůli tomu zbláznit? Hormon sem, hormon tam, hlavně aby nám ho nezdrazili,“ nechápavě komentoval moje vědecké vysvětlení.

„Podívej se, já ti to řeknu takhle,“ pokračoval jsem a přemýšlel, jak dál. „Adrenalin způsobuje, že tvé tělo podává extrémní výkony, udržuje organismus při životě a pomáhá ti při stresových situacích.“

„Já mám stresovou situaci, když někam položím brejle a pak je nemůžu najít, nebo tejden před vejplatou.“ Vyložil si to po svém.

„Správně. Vidím, žes to pochopil. Jsou ale lidi, co adrenalin dokonce vyhledávají. Četl jsem, že devadesátiletá bába si přála k narozeninám tandemový seskok padákem.“

„To jí přeskočilo nebo neví, co s roupama. Bába pítomá.“

„Nebo si představ takovej bungee-jumping. Slyšel jsi někdy o tom?“

„Jo. To kdysi skákal z mostu na laně Novotnej, nabil si hubu a od té doby je slavnej.“

„Nebo tě zavřou do takový obrovský průhledný koule, strčí do tebe a ty se kutálíš z vršku čím dál rychleji, a když už si myslíš, že je s tebou amen, tak tě dole zachytí do natažený sítě.“

„A za to se platí?“ Hamižně se zeptal kamarád.

„Jo.“

„Tak tam bych nevlez, i kdyby mi dávali... milion.“

„Tak to jsi trochu přehnal.“

„No... za milion bych tam vlez,“ zasmál se.

„Ale já ti něco řeknu. Když jsme byli mladý, tak jsme tomu říkali odvaha. Pamatuju se, jak jsem stál na plovárně na třímetrovým můstku a v duchu jsem se rozhodoval, jestli z něj mám skočit po hlavě nebo ne. A když to dlouho trvalo, tak do mě někdo strčil a bylo po adrenalinu. Stejně si, Pepo, myslím, že by za ten adrenalin lidi nemuseli platit, kdyby překonávali sami sebe. Napadá mě, že by se třeba rozhodli přestat kouřit, utrácet prachy u automatů, píchat si injekce a tak. Co tomu říkáš?“